

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 517/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 227/00 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 11. júna 1997 sa obchodná spoločnosť EPIC – Securities, o. c. p., a. s. (pôvodný navrhovateľ, pozn.), domáhala proti sťažovateľovi vydania platobného rozkazu na zaplatenie sumy 167,03 € s príslušenstvom (vec bola vedená okresným súdom pod sp. zn. 5 Ro 3284/97). Okresný súd vydal 3. decembra 1997 platobný rozkaz sp. zn. 5 Ro 3284/97, proti ktorému sťažovateľ podal 15. decembra 1999 odpor. Následne bol spis prevedený do registra C a bola mu pridelená sp. zn. 14 C 227/00.

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza: *«Po týchto vzájomných úkonoch som v najbližších niekoľkých rokoch nemal žiadnu vedomosť o tomto súdnom spore. Vzhľadom k neprehľadnej situácii ohľadom žalôb podaných spoločnosťami, ktoré chceli profitovať na nevedomosti a finančnej neznanosti občanov v II. vlne kupónovej privatizácie, som sa domnieval, že spol. EPIC - Securities, o. c. p.,... svoj návrh vzala späť.*

Až v auguste roku 2008 mi bolo doručené predvolanie na pojednávanie v súdnom konaní sp. zn.: 14 C/227/2000. Pojednávanie sa uskutočnilo 24. 9. 2008.

Vzhľadom k tomu, že som nemal záujem na trvaní súdnych pojednávaní, písomne som oslovil konateľa spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] listom zo dňa 25. 9. 2008, ktorým som ho vyzval, aby preukázal nadobudnutie pohľadávky od firmy EPIC - Securities, o. c. p., a. s., Štefánikova 14, 811 05 Bratislava.

Spol. [REDAKOVANÉ] na moju písomnú výzvu nereagovala. Vzhľadom na túto skutočnosť a aj na skutočnosť, že som mal enormný záujem na vyrovnaní svojho dlhu voči pôvodnému veriteľovi, zaslal som list zo dňa 4. 11. 2008 spol. EPIC Securities, o. c. p., a. s. V tomto som ho vyzval na uvedenie čísla účtu, na ktorý som mal záujem zaslať dlžnú čiastku. Tento list sa mi vrátil nedoručený na moju adresu s oznámením, že „adresát je neznámy“. Následne sa konali pojednávania dňa 17. 10. 2008 a 26. 11. 2008.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo dňa 14. 1. 2009. Na tomto pojednávaní sa preukázalo, že v súdnom spise nejestvuje uznesenie vydané súdom, ktorým by bol do konania sp. zn.: 14 C/227/2000 pribratý ako účastník spol. [REDAKOVANÉ], ktorá sa označovala za postupníka pohľadávky.

Po uskutočnení niekoľkých pojednávaní vydal súd rozsudok 14 C/227/2000-78 zo dňa 14. januára 2009. Voči tomuto som podal odvolanie zo dňa 6. 3. 2009.

O podanom odvolaní rozhodoval Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“), ktorý vydal vo veci uznesenie 24 Co/111/2009-97 zo dňa 13. októbra 2009. Ako vyplýva z tohto rozsudku, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvého stupňa nepostupoval pri vydávaní rozsudku správne, pričom potvrdil takmer všetky mnou namietané nedostatky.

Po vrátení veci na okresný súd nebolo vytýčené ďalšie pojednávanie v tejto právnej veci. Vzhľadom k tomu, že súd bol nečinný, požiadaval som o vrátenie súdneho poplatku žiadosťou zo dňa 3. 9. 2012, ktorý bol zaplatený za podanie odvolania.

Okresný súd Trnava bol povinný vrátiť mi poplatok v zmysle § 11 ods. 1 prvej vety zákona č. 71/1992 Zb. - na základe nesprávneho rozhodnutia súdu. Do dnešného tak neurobil.

Vzhľadom k tomu, že okresný súd nekoná takmer 4 roky v danej právnej veci, podal som Sťažnosť voči neodôvodneným prietahom v konaní zo dňa 8. 4. 2014. Na túto som

nedostal od predsedníčky JUDr. Valockej žiadnu odpoveď v zákonom predpísanej lehote 30 dní.

Z tohto dôvodu som podal Sťažnosť predsedovi nadriadeného súdu, t. j. Krajskému súdu v Trnave, zo dňa 23. 6. 2014.

Predseda súdu JUDr. A. Jaček ma písomnosťou Spr. 364/14 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za preskúmanie spôsobu vybavenia sťažnosti.

Vo svojej odpovedi zo dňa 22. 7. 2014 som mu vysvetlil dôvody nezaplatenia súdneho poplatku. Tými najpodstatnejšími dôvodmi bolo: uplatňovanie čl. 32 ústavy a diskriminácia mojej osoby v porovnaní s ostatnými sudcami, ktorý úspešne vymohli svoje právne nároky bez existencie v zákone, pričom nezaplatili súdny poplatok.

Dňa 20. 8. 2014 som prevzal Uznesenie 14 C/227/2000-129 zo dňa 15. 8. 2014, ktorým súd prvého stupňa povolil zmenu účastníka konania. Urobil tak po viac ako 12 rokoch od prevzatí pohľadávky. A ako vyplýva z priebehu celej právnej veci, urobil tak až po zrušení jeho nezákonného rozsudku 14 C/227/2014-78 zo 29. januára 2009 odvolacím súdom. A čo je závažnejšia skutočnosť, súd prvého stupňa musel vyzvať účastníka konania na tento úkon. Súd tak konal nad rámec zákona.

Voči Uzneseniu 14 C/227/2000-129 bolo v lehote 15 dní podané Odvolanie zo dňa 29. 8. 2014.

Dňa 22. 8. 2014 mi bolo doručená písomnosť Spr. 364/14 z 28. 07. 2014 podpísaná predsedom Krajského súdu v Trnave.

Ako vyplýva z jeho odpovede, predseda nerešpektuje uplatňovanie čl. 32 ústavy z mojej strany a sťažnosť z tohto dôvodu nevybavil.

V tejto súvislosti treba uviesť, že čl. 32 ústavy uplatňujem aj z dôvodu, že predseda Krajského súdu v Trnave vybavil moju sťažnosť voči predsedníčke Okresného súdu Trnava písomnosťou Spr. 500/12 z 27. 9. 2012 v právnej veci 18 C/10/2012. Takéto vybavenie sťažnosti možno považovať za nezákonné.»

S prihliadnutím na uvedený prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní sťažovateľ zastáva názor, že „došlo k porušeniu... základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.“, pričom k tomuto uvádza: „Z postupu

Okresného súdu Trnava je zrejmé, že nepostupoval v dostatočnej miere so zásadami civilného procesu, predovšetkým zásadou hospodárnosti, efektívnosti, rýchlosti a účinnosti.

Vydaním jedného nezákonného rozsudku a zbytočnými prietahmi v trvaní niekoľkých rokov okresný súd ma uviedol do stavu právnej neistoty. Za účelom zrušenia rozsudku som využil riadny opravný prostriedok, pričom poukazujem, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu (II. ÚS 41/97) nemožno využitie opravných prostriedkov považovať za skutočnosť, ktorými by sťažovateľ prispel k predlžovaniu konania. Najpresvedčivejším dôkazom o nezákonnom postupe súdu je skutočnosť, že v priebehu takmer 17 rokov od začatia konania mi napriek spôsobeným neodôvodneným prietahom neposkytol žiadne materiálne ústavnoprávne garancie mojich základných práv a slobôd.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn.: 14 C 227/2000 bolo porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Trnava, aby odstránil prietahy v predmetnom konaní a postupoval efektívne.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 13 000,- € vyjadrenej v peniazoch za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Vyššie uvedenú sumu je povinný sťažovateľovi zaplatiť Okresný súd Trnava na jeho účet do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje takto:

„Požiadavku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňujem v konkrétnych okolnostiach prípadu v pocitoch vysokej miery právnej neistoty a krivdy. Tieto boli

vyvolané tým, že Okresný súd Trnava svojou dlhodobou nečinnosťou a vydaním nezákonného rozsudku v uvedenej právnej veci spôsobil podstatné a niekoľko rokov trvajúce neodôvodnené prietahy. Takéto neodôvodnené prietahy vyvolali vo mne pocit nespravodlivosti, márnosti a zvyšujúcej sa straty dôvery v súdny systém, ktorý už nie je možné odstrániť v plnom rozsahu spätne len samotným konštatovaním o porušení jeho základných práv.“

K sťažnosti sťažovateľa je pripojené odporúčanie pre ústavný súd obrátiť sa na Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti so zaujatím stanoviska k výkladu čl. 6 ods. 1 dohovoru s otázkou, či „*možno odmietnutie vnútroštátnym súdom použitia čl. 32 Ústavy SR občanom považovať za porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru*“, a to z dôvodu, že „*pri posudzovaní... sťažností ústavný súd opakovane odmieta prijať uplatnenie čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky*“.

Prílohou k sťažnosti je vyhlásenie sťažovateľa k povinnému právnomu zastúpeniu v konaní pred ústavným súdom, z ktorého vyplýva, že zákonnú požiadavku obligatórneho právneho zastúpenia podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmieta akceptovať.

S poukazom na podmienku povinného právneho zastúpenia ústavný súd vyzval sťažovateľa prípisom zo 16. júna 2015, aby mu v lehote 15 dní predložil kvalifikované splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom alebo hodnoverným spôsobom preukázal, že v uvedenej lehote požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta, a následne bez zbytočného odkladu ústavnému súdu oznámil, ako o žiadosti bolo rozhodnuté. Sťažovateľ bol zároveň upozornený na možnosť postupu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade nerešpektovania výzvy ústavného súdu.

Sťažovateľ na uvedenú výzvu ústavného súdu reagoval podaním doručeným ústavnému súdu 28. júla 2015, v ktorom zdôraznil, že u neho „boli splnené podmienky na uplatňovanie čl. 32 Ústavy SR“ a že na základe uvedeného „nie je dôvod kontaktovať Centrum právnej pomoci“. Sťažovateľ v lehote určenej ústavným súdom teda požadované splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepredložil a ani hodnoverným spôsobom nepreukázal, že Centrum právnej pomoci požiadalo o ustanovenie advokáta.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon

neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej je jednoznačne formulované, že povinnosť zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ustanovená bez možnosti akýchkoľvek výnimiek, a zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ ide o inštitút povinného právneho zastúpenia, na opodstatnenosť jeho zákonnej úpravy vo svojej judikatúre opakovane upozorňuje a bezvýnimočne na ňom trvá (napr. I. ÚS 57/2013, IV. ÚS 221/2013).

Pretože ústavný súd upozornil sťažovateľa, že v prípade nepredloženia splnomocnenia môže byť jeho sťažnosť odmietnutá, a sťažovateľ aj napriek tomu v lehote určenej ústavným súdom splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom nepredložil, a neurobil tak ani do predbežného prerokovania sťažnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015